

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **G. B.**, zast. JUDr. Davidem Kojzarem, advokátem, se sídlem Za Poříčskou bránou 17, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2012, č.j. OAM-9/LE-BE02-PA03-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2012, č. j. 48 Az 2/2012 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupci stěžovatele JUDr. Davidu Kojzarovi, advokátovi se sídlem Sokolovská 95, Praha 8 – Karlín, **se určuje** odměna částkou 4800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2012, č.j. OAM-9/LE-BE02-PA03-2012. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) téhož zákona.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, v souladu s ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zkoumal, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může vyvstat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, pokud krajský soud nerespektoval ustálenou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel přijatelnost své kasační stížnosti netvrdil, a tím spíše pak ani neuvedl její důvody (tj. *v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat*). Za tohoto stavu věci se Nejvyšší správní soud mohl otázkou přijatelnosti její kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

V kasační stížnosti, a jejím doplnění ustanoveným zástupcem, se stěžovatel dovolává kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Jako důvod kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že „Městský soud v Praze“ (správně má být Krajský soud v Praze) nesprávně právně věc posoudil a dále je toho názoru, že skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, nemá oporu ve spise. Správní orgán nijak neposoudil možnost uložení doplňkové ochrany, byť by toto bylo v případě žadatele možným a také vhodným řešením. Mongolsko není bezpečnou zemí, dochází tam k únosům i mučení osob. V případě žadatele by jeho „vyhoštěním“ došlo k zásahu do jeho rodinného života. Jeho integrace v zemi původu není možná, na území České republiky má trvalý a dlouhodobý vztah se svou partnerkou. K prokázání těchto skutečností měl a

mohl sloužit pohovor s partnerkou stěžovatele, kdy by správní orgán mohl řádně postavit najisto, zda jsou či nejsou podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Na základě uvedeného stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel žádal v České republice o udělení azylu již v roce 2010, kdy v žádosti uvedl, že v České republice, kam přicestoval v roce 2005 a kde nejprve pobýval na základě pracovních víz. Jako důvody odjezdu z Mongolska uváděl důvody neshod v rodině. Jeho žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta následná kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost, usnesení Nejvyššího správního soudu o odmítnutí kasační stížnosti nabylo právní moci dne 21. 12. 2010. Nadále pobýval na území České republiky nelegálně a bez platného cestovního dokladu. Následně mu bylo uloženo opakovaně správní vyhoštění, z České republiky však nevycestoval. Dne 11. 1. 2012 podal druhou, opakovanou žádost o udělení azylu. Žalovaný shledal, že ji stěžovatel podává ze stejných důvodů jako poprvé, a dospěl k závěru, že neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné označit za nové ve smyslu zákona o azylu, a že tedy nebyly důvody pro meritorní posouzení opakované žádosti.

Jelikož stěžovatel v rámci opakované žádosti nepředložil žádné nové relevantní skutečnosti, byla jeho žádost posouzena jako nepřijatelná, neb byly naplněny podmínky § 10a písm. e) zákona o azylu, a žalovaný řízení o této žádosti stěžovatele podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Krajský soud se po posouzení věci ztotožnil s rozhodnutím žalované a podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud považuje námitky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti taktéž za nedůvodné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i soudu, kde se oba tyto orgány s rozhodnými skutečnostmi vypořádaly. V řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný neměl primárně povinnost znovu se zabývat splněním podmínek pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany, ale v prvé řadě bylo jeho povinností zkoumat, zda jsou důvody pro udělení azylu shodné, jako v žádosti první, či zda jsou rozdílné. Jak správní orgán, tak krajský soud, náležitě posoudily a vyložily, proč nelze nyní stěžovatelem tvrzené skutečnosti považovat za nové, azylově relevantní, tj. za nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez stěžovatelova vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Zejména bylo poukázáno na to, že tvrzení stěžovatele o problémech v rodinném životě nelze považovat za azylově relevantní důvody. Krajský soud dále konstatoval, že při neexistenci nových skutečností se žalovaný ani nemusel zabývat otázkou, zda žalobcem uváděné skutečnosti mohou být eventuelně důvodem pro udělení doplňkové ochrany, protože touto věcí se meritorně zabýval již v prvním řízení o žádosti o azyl.

Nejvyšší správní soud uvádí, že i podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, kde lze např. odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, www.nssoud.cz, platí, že: *Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové*

závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.

Ve spojení s tímto odůvodněním Nejvyšší správní soud dále uvádí, že v celkovém kontextu posuzované věci je třeba zohlednit také skutečnost, že správní orgán posuzoval nynější žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany v situaci, kdy stěžovateli již bylo uděleno vyhoštění, a to navíc opakovaně. Ostatně i v tomto směru má Nejvyšší správní soud také již ustálenou judikaturu – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, sp. zn. 4 Azs 395/2004, www.nssoud.cz, kde se uvádí: *Žádost o azyl podaná..... poté, co byl žadatel zadržen policií a bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, svědčí o účelovosti takovéto žádosti.*

Pokud jde o námitku, že mělo být prozkoumáno, zda nebylo možné zvážit udělení jiného typu ochrany, jmenovitě doplňkové ochrany, tu Nejvyšší správní soud považuje taktéž za nedůvodnou. Za situace, kdy stěžovatel neuvedl nové relevantní skutečnosti, žalovaný neměl primárně povinnost znovu se zabývat splněním podmínek pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany – k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, www.nssoud.cz: *Zastavuje-li správní orgán řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže zároveň o věci samé, tedy o mezinárodní ochraně (tzn. ani o azylu, ani o doplňkové ochraně), rozhodovat.*

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nepřijatelnou a podle ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupce – advokát, JUDr. David Kojzar, se sídlem AK Sokolovská 95, Praha 8 – Karlín. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta částkou 4.200 Kč za dva úkony právní služby po 2.100 Kč, a sice za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a za doplnění kasační stížnosti ze dne 28. 11. 2008 [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dále 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna advokáta činí 4.800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního

soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu